

En vise fra Telemarken.

1 I aaret atthundrede og niogfredive
da reiste jeg til Kjøbenhavn i kongens tjeneste.
Jeg tog farvel med hjemmet og med min kjære ven.
Måske har du en anden forend vi sees igjen.

2 Hun derpaa svor og sagde: "Nei det skal aldrig ske;
Du trøstelig kan boheist, min aller kjæreste."
Det ord det kom fra hjertet fra hendes unge bryst.
O, Gud tilgiv mig synder og stjælk mig hendes brødt!

3 Men alt gik herlig til i den store hovedstad;
jeg glemte snart Skulde og svermet fri og glad.
Tre maaneder derefter, da skrev jeg hende til
i brevet stod de ordene jeg her opskrive vil:

- 4 Jeg idag vil skrive til dig for sidste gang,
 du søke maa en anden ven og evig glemme mig.
 Jeg her en ven har valgt mig da tiden blev for lang,
 derfor farvel skulde, farvel for sidste gang!
- 5 En maanedes tid derefter, da fik jeg svar derpaa;
 „min ven er det din mening, hvor vil det mig da gaa.
 O, kan du evig glemme mig, som var saa tro mot dig,
 da har du sikkert syndet mot Gud og imot mig.
- 6 Jesuten har jeg hjemme hos mig en liten sønn
 for hans skyld vil jeg bede til dig en ydmyg bøn.
 O, skriv et brev tilbake og gi mig hjertens
 og dermed vil jeg ende mit brev i haab og tro.
- 7 Jeg visste frem det brevet til alle og entruer
 til mine kamerater, som stod omkring mig der.
 Og en blev rørt av dette; men det var ikke jeg.
 „for du gjør synd mot hende, som var saa tro mot dig.
- 8 Jeg satte mig at skrive den samme dag et brev,
 og sende det tilbake som hun mig bedt har.
 Mit hjerte banket dengang jeg nedskrev disse ord:
 Du maa mig evig glemme paa denne verdens jord.

9 Da hun det brevet læste, da sukket hun i løv,
 saa tog hun op av auggen sin kjære lille søn
 og vandret ned til sjøen igjennem skogens krat
 det var den 13 te juli en deilig somnemat.

10 De søgte efter hende saasnart som det blev dag
 og ønsket ei, at det var en saa alvorlig sak.

Saa gik de gjennem skogen ~~igjennem~~ ^{ned til det} dybe vand
 der laa et brev paa kanten, det tog de oppaa i strand

11 Det brev hun hadde skrevet, det laa ved træets rot,
 de tog det op og læste, hvad der i brevet stod.

I allersiste linjer der stod der disse ord:

"Om har jeg mig glemt dig paa denne verdens jord."

12 Nu hviler hun i graven med barnet paa sin arm,
 Det slumret sødt i døden, gjemt ved sin moders barm.

"Til dig og ingen anden gav jeg mit kjære barn,
 og derfor har du syndet mot Gud i himmelen

13 ~~Da~~ gik jeg til kapteinen og lov ham mig da gaa,
 at jeg maatte reise og se til hendes grav.

Det var en morgen tidlig kaseren jeg forlod;

det var en aften silde ved Strilledes grav jeg stod

14 Jeg satte mig ved graven og gjentog disse ord:
~~Her~~ har jeg evig glemt dig paa denne verdens jord.
O, kjæreste Abildie har du tilgivet mig?
Jeg syndet har mot himmelen, men allermest mot dig